

mange Tilfælde vilde de optagne Forhører blive indsendte til Amtmanden, førend Dom affiges; efter den bestaaende Lovgivning er det vel tilladt Politimesteren, naar han har anstillet Underfogelse om en eller anden Politiovertrædelse, da at lade anlægge Sag og paadømme den, uden at Sagen først sendes til Amtmanden, men som Folge af, at denne Myndighed for Politimesteren til selv at kunne decretere Action i Politiesager først er indført ved den senere Lovgivning, saa bruges det i mange Tilfælde, at Politimesteren alligevel indsender Sagen til Amtmanden, for at han kan tage Bestemmelse, om der skal anlægges Sag paa Grund af de optagne Forhørs Indhold; navnlig er det Noget, som jeg troer, at Politimesterne ville vedblive at bruge i alle de Tilfælde, hvor de selv finde Sagen tvivlsom, thi, naar de selv finde det tvivlsomt, om der er tilstrækkelig Grund til at anlægge Sag, eller ikke, saa ville de, for at undgaae alt muligt Ansvar for Beskyldning for Forsømmelse i deres Embedsførelse, vistnok i Almindelighed indsende Forhørene til Amtmanden, for at lade ham afgjøre, om Sagen skal videre forfølges, eller ikke. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), at saaledes som den sidste Deel af § 2 er affattet, kunde den give Anledning til nogen Misforstaaelse, og navnlig opfattes paa den Maade, som han har udtalt, men der er i Lovgivningen og dens Anvendelse en meget bestemt Forskiel, ogsaa ved Politiesager, imellem at begynde Underfogelse i Anledning af Underretninger, der paa en eller anden Maade ere tilhændekomne Politimesteren, og imellem at anlægge en egentlig Politiesag. Derfor troer jeg, at den Anke, der er reist imod den sidste Deel af § 2, ikke er meget besølet. Men iøvrigt tilstaaer jeg, at jeg egentlig ikke seer, hvortil denne sidste Deel af § 2 skal nytte, og jeg finder ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at lade den gaae ud. Hvad angaaer Appellen af Politieretsager, hvorom der har været talt, da skal jeg erklære, at, naar der er Spørgsmaal om offentlige Politiesager, saa troer

jeg, at det kunde være en ret hensigtsmæssig Bestemmelse, at den Tiltalte i enhver saadan Sag var berettiget til, uden Hensyn til Størrelsen af den Straf, han var idømt, at begjære den appelleret til Overretten. Jeg seer ikke, at der kunde være sleet stor Skade derved. Det vil foranledige lidt mere Arbejde, men det vil ikke blive meget betydeligt, og den væsentligste Ulempe, der kunde være forbunden dermed, og som jeg indseer, at endeel Tiltalte ved Politieretten, der ere ansæete med Mulct af indtil 10 Rd., ville paadrage sig, vil være Omkostningerne ved en Appellation til Overretten, navnlig den Betaling, som skal erlægges saavel til Actor som Defensor; men jeg troer, at vi nu staae paa et saadant Udviklingsstrin, at der ikke kan være Anledning for det Offentlige til saaledes at optage sig til Formynder for den Enkelte. Naar den Tiltalte underkaster sig de Følger, som ere forbundne med Appellen, saa troer jeg ogsaa, man maa indrømme ham Ret til at appellere. Derimod forekommer det mig at være noget Eget at vedtage en saadan Appellationsret alene for Sager angaaende Dyrplageri, ligesom ogsaa her at vedtage den i Almindelighed, fordi den blev bestemt for saadanne Sager. Men, idet jeg saaledes efter den Anledning, der her har været givet, har udtalt mig over Appellationen af Politiesager, maa jeg dog, for ikke at misforstaaes, bemærke, at jeg troer, at en saadan Frihed kun burde gives i offentlige Sager og ikke i private Politiesager; thi i de private Politiesager, hvor den ene private Mand staaer ligeoverfor den anden, og hvor der ofte kun er Tale om Noget, der i og for sig er en meget ligegyldig Gjenstand, maa man vel huske paa, at Retten for den ene Part, og navnlig for den Skyldige, til at appellere ubegrændset, paafører den anden Part en Mængde Fortrædigelser.

R e t t e l s e .

Nr. 48, Sp. 749 Lin. 20 f. n.: **C. Jensen**
læs: **C. J. Christensen.**